

Fra København:

Den 12. Marts 1909.

Der var noget usædvanligt paa Færde.

— Det saa man straks.

Da jeg ved godt 9-Tiden tog med Sporgvognen til mit Valgsted var alle Stoppesteder belejrede af samvittighedsfulde og morgenduelige Vælgere.

I tætte Kolonner stod Folk allerede ved 9½-Tiden i Baasene, hvor de hørte hjemme. Foran mig staar en blind Morlille med sin Ledsager. »Jeg er saamænd ikke saa gammel, kun 65. Lige til Vorherre tog mit Syn arbejdede jeg, — betalte Skat og stemte aldrig. Jeg lagde jo lidt op, — saameget, at jeg dog i Dag kan være med, — jeg staar paa Listen, — det ved jeg . . .« og med et eget lyttende Udtryk i Ansigtet, som Blinde ofte har, følger hun fra sin stille Verden det første Valg, hun trods sine hvide Haar er med til.

»Vil Vælgerne ulejlige sig nedenunder, der finder »Valghandlingen« Sted!« Det er en Politibetjent, der pligtskyldigst giver denne Oplysning.

»Valghandling! Nej, saamænd vil jeg ej.« siger en rapmundet 25-aarig Syerske bagved mig. »Det har staaet i Aviserne, at man skal stille sig op ved sit Bogstav og jeg bliver her. Jeg véd da, at Danielsen begynder med D.« —

Klokken slaar 10, og Stemmeafgivningen begynder.

»Deres Navn?« — »Jeg hedder Olsen.«
»Ja, saa skal De ned i Stueetagen, — dette her er A.« — »Jamen, jeg hedder A. Olsen!!«

Stormende Munterhed. De omkringstaaende kvindelige Vælgere er grusomme nok til at bemærke: »Og det var endda en Mand!«

De skulde ikke have gjort det. Et Øjeblik efter, var der en af deres Medsøstre, der paa det mest indtrængende anmodede om at faa sin Mand med ind i Rummet. »Det kan ikke tillades.« — »Jamen, det er min Mand, og han har lovet at hjælpe mig.« »Ingen maa ledsage Vælgeren ind i Rummet.« — Her var gode Raad dyre. Et Øjeblik efter forsvinder den hjælpeløse bag ved det stribede Forhæng med venstre Haands Tommelfinger fast knuget til det Bogstav, hun skal stemme paa.«

I denne Forbindelse maa dog siges, at der gaar Historier om mange Ægteherrer, der ogsaa havde vanskeligt ved at forstaa,

at hvad der skete bag dette Styrtebadsomhæng var hemmeligt, — selv om det galt ens egen Kone.

Den saa meget frygtede ægteskabelige Splid, som Kvinde-Valgretten skulde medføre, saa man intet til. Tværtimod har jeg aldrig set saa mange Ægtepar Arm i Arm som den Dag.

Valgstemningen tog til efterhaanden som Dagen og Aftenen skred frem. Fortovene var bogstavelig tapetserede med Op- raab om, at Liste A. B. C. og D., hver for sig, var den bedste. Automobiler, smykkede med Flag og Flammeskift for den eller den Liste, hentede og afleverede ældre og svagelige Vælgere.

Smaa børn pludrede om at »stemme«, og var lykkelige over at etablere smaa Valgsteder med hemmelige Rum, hvor de en efter en indlodes for at »stemme« i et Hyl, der opskræmmede hele Gaardens Beboere.

Ud paa Aftenen begyndte man at flokkes om de Lokaler, hvortil Valgtelegrammerne var bestilte.

Til Dansk Kvinde-samfunds Lokaler paa Nørregade kom det første Telegram Kl. 12 og det sidste Kl. 4! — Men da var der ogsaa kun »en lille trofast Flok« til at læse det.

Spændingen er nu forbi og hvad enten man er tilfreds eller ej med Valgets Udfald, tror jeg, at københavnske Kvinder kan siges at have handlet som interesserede Borgere. Men derfor ikke om paa den lade Side! Nu kommer den nye Borgerrepræsentations Møder, — dem maa vi følge med langt større Interesse end hidtil, og saa om fire Aar er der ikke en af os, der ikke stemmer.

*

Fra Odense:

Der var Valgstemning oppe over hele Linjen. Den gamle, stiltfærdige, konservative By, som Odense er, var ikke til at kende igen. En stor Menneskemasse bølgede frem og tilbage i Gaderne, og det var ikke mindst Kvinderne, der gav Dagen sit Fysiognomi.

Gamle, ærværdige, aristokratiske Damer gik — eller kørte — ned for at gøre deres Borgerpligt, og først paa Dagen stemte der flere Kvinder end Mænd. De konservative Partier havde gjort meget for at purre deres Kvinder ud, og det maa vel nok for en Del tilskrives dem, at Dagen